

Grund kviede han sig ved at fortælle Historien om the Kid, den, han ellers kunde have berettet bedre end nogen anden og med en stakkels Drengs egne Ord.

Men af Al Jennings fik jeg Enkelthederne om denne tragiske Justitsforbrydelse og vil nu gengive den ganske kortfattet. Historien er egentlig uden Ende, for den fortæller intet om, hvorledes det gik de Nævninger og den Dommer, som sendte en uskyldig Dreng i Døden.

Som Fængselsdirektorens Sekretær maatte jeg overvære Henrettelsen, fortalte Jennings. Jeg var fortrolig med Sagens Akter og vidste, at the Kid havde Skinnet imod sig. En Søndag var han sammen med en jævnaldrende Kammerat gaaet ned til Sciotofloden for at bade. Kildet vendte alene tilbage — den anden Dreng var forsvundet.

Tre Uger senere fandt man et Lig i Flodmudderet. Forraadelsen var allerede saa vidt fremskredet og Ansigtet halvt bortædt, at en Identificering viste sig umulig. — Den forsvundne Drengs Forældre betragtede Lige. De fandt et Modernærke paa den ene Kind og hævdede derpaa, at Lige var deres Son. Kildet blev sat fast. Vidnerne strømmede til, og alle erklærede at have set to Drengene ved Flodbredden. Man upegede Kildet som den ene af Drengene. De to Knøse var kommet i Klammeri, og pludselig havde Kildet grebet sin Kammerat i Armen og trukket ham ned til Vandet, idet han raabte: »Nu drukner jeg dig!«

To Mænd og en Kvinde havde overværet dette Optrin og svor at have hørt denne Trusel. Resultatet var, at Kildet blev dømt paa disse Vidners Udsagn, altsaa paa Indicier.

Dagen før Henrettelsen havde jeg en Samtale med Drengen. Han vedgik Vidneudsagnet og lagde sin fregnede Haand paa min Arm, som om han var bange for, at jeg skulde fjerne mig, for han havde faaet sagt alt.

»Ja, det er sandt«, sagde han. »Men det er ikke alt. Forstaar De, jeg og saa Bob Whitney gik ned til Floden den Søndag Eftermiddag, og undervejs begyndte vi at brydes, men det var kun for Spøg. Bob fik Overtaget og væltede mig omkuld, og da jeg kom paa Benene igen, var det, at jeg raabte, jeg vilde drukne ham. — Der var andre Folk i Nærheden, og de hørte det, men det var altsaa bare Løjer. Jeg maatte skynde mig tilbage til mit Arbejde, saa jeg forlod Bob, og siden har jeg aldrig set ham. Men efter nogen Tids Forløb blev det der Lig skyllet op, og man sagde, at det var Bob. Jeg blev slæbt op i Retten og indvilede mig i en Masse Modsigelser. Jeg forklarede, at det bare havde været for Spøg, og at Bob svømmede omkring, da jeg gik hjem, men man saa paa mig, som om jeg stod og løj. En og anden sagde, at den Historie var godt fundet paa eller

noget lignende, en anden mumlede noget om Indicierne, de »lavse Vidner«, og tilsidst erklærede Juriyen mig skyldig, og Dommeren sagde: »Jeg dommer dig til Døden« eller noget i den Retning. Men jeg er ikke bange for at dø«.

Drengen saa paa mig med sine milde barnlige Øjne, saa det skar mig i Hertet at forestille mig ham siddende i den elektriske Stol. Han havde saadan en blød, barnlig Hage og en lille kry Opstoppernæse. Ikke det mindste Træk af Ondskab, intet som helst, der kunde saa meget som tyde paa, at han var i Stand til at begaa et Mord. Jeg kunde ikke engang tiltro ham at blive vred for Alvor.

»Se det Træ der«, vedblev Drengen. »Er det ikke dejligt og lige til at klatre op i? Vi havde saadant et i vores Have, da jeg var lille. Men jeg skal ikke vise mig som en Kryster. Jeg er ikke Spor bange for at dø. Da jeg var Barn, havde jeg en lille Søster. — Jeg gik med Aviser og plejede at komme sent hjem. Vi var bare os to og saa en gammel Stedmoder. — Lille Emma plejede at komme og møde mig og sige: »Er du ikke bange for at være saa slet ude, Jim? Og har du en Kage med til mig?«

Saa blev lille Emma syg, og den gamle Heks, som vi kaldte Stedmoder, bankede hende. Jeg blev gal i Hovedet, og saa en Aften løb Søster og jeg hjemmefra og levede skjult i en Kælder. Vi havde det meget godt, undtagen at lille Emma var saa bange for alting. Hun var bange for at gaa ud og bange for at blive hjemme, og saa plejede hun at følge med, naar jeg gik ud med mine Aviser. Vi var altid hjemme ved 10-Tiden. Hun hang ved min Arm og hviskede: »Du er slet ikke bange for noget som helst, vel Jim?« — Vi købte Kager. — Emma lavede Kaffe, og vi var vore egne Herre. Saa blev hun syg og døde. Hun havde saadanne smaa, hvide Hænder, og en af Fingrene havde hun faaet hugget af som ganske lille. Og lige førend hun døde, rakte hun sine Hænder frem mod mig og sagde: »Jim, du er slet ikke bange for noget, vel? Heller ikke for at dø?«

Og det er jeg ikke. — Jeg vil gaa lige hen og sætte mig i den elektriske Stol som i en Gyngestol!«

Dødsforagten var bleven en fiks Idé hos ham.

Om Aftenen før Henrettelsen sagde jeg til Sidney Porter, at jeg kunde skaffe ham med som Vidne til Kiddets Henrettelse. Jeg har set altfor mange Mennesker dø, til at Døden skulde virke afskrækkende paa mig, men denne Gang var det mig en Gru. O. Henry betragtede mig med Afsky og erklærede, at han hellere vilde se det kæreste Væsen, han havde paa Jorden, ligge død for sine Fødder end overvære the Kid's lovformelige Mord.

Jeg ønskede mig i Sidney Por-

ter's Sted, men det var min Pligt at bevidne Henrettelsen.

Drengen kom ind i Dødscel-len mellem to Vogtere. Bagved ham gik Præsten læsende i Messetone i en Bibel. Kildet vaklede ind, som om han havde tabt Herredømmet over sine Muskler. Næsen stak kry i Sky, men hans blide, blaa Øjne var glasagtige. De stod vidtaabne, og Blikket var fyldt af Rædsel. Hans Ansigt var askegraat, og Hagen rystede, saa jeg kunde høre hans Tænder klappe. En af Fangevogterne skænkede et Glas Whisky og rakte hana det, noget, man gør for at stramme en Dødsdomt op, førend han skal foretage det store Spring.

Drengen skubbede Glasset fra sig.

Hans Ansigt var saa blodløst som Mel, og hans frygtsomme Blik bevægede sig fra den uhyggelige Stol hen til Fængselsdirektøren. Med et fik han Øje paa mig, og aldrig i mit Liv har jeg følt mig saa elendig til Mode som i det Øjeblik, jeg modte hans Blik. Som et Vilddyr folte jeg mig, en samtykkende Deltager i et hæsligt Blodorgie.

»God Morgen, Mr. Alfred!« udbrød han med en Anstrengelse, der maa have kostet ham den sidste Rest af Kraft i det spinkle Legeme. »Kan De saa selv se, at jeg ikke er bange for noget som helst?«

Han nikkede til mig, og jeg saa den runde afragede Plet paa hans Isse, hvor en af Elektroderne skulde fastgøres. Hans Tøj var skaaret op i Sømmen, saa Strømmen uhindret kunde skyde gennem hans Legeme. — Man spændte ham fast til Stolen med Remme, anbragte Elektroderne paa hans Hoved og nøgne Læg. I det Øjeblik forekom det mig, at Drengen sank fuldstændig sammen, som om hans Ben var blevet til Gelé, men Remmene holdt ham oppe.

Fængselsdirektøren Darby gik hen til det svinebundne Offer og raabte hans Navn. »Bekend, Kid. Tilstaa bare, hvad du har begaaet, saa skal jeg faa udvirket en Benaadning.«

Drengen sad og stirrede paa ham, mens han mumlede hen for sig:

»Jeg har jo sagt Dem, at jeg ikke er bange.«

»Bekend, Kid!« gentog Darby. »Bekend, saa skal jeg slippe dig ud herfra.«

Drengen forstod og prøvede paa at sige noget, men der kom kun forvirrede Ord fra hans Læber. — Omsider sagde han: »Jeg er ikke skyldig. Jeg har ikke druknet Bob.«

Darby gav Signalet. En blaa Flamme sprang ud omkring Drengens Hoved, sved hans Haar og fik Trækkene til at staa skarpt frem som indrammet af et Zig-Zag Lyn. — Den voldsomme Spænding bragte Legemet til at vride sig som et Stykke Pigtråd i et Hegn, der pludselig slaas over. Da Strømmen forigennem ham, kom der et Svagt Suk fra Ofrets Læber. Saa slog Darby fra, og the Kid var død.

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

Hovedkontor:
THORSHAVN

Stiftet 1906.

Afdeling:
TRANGISVAAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900.000.

Bankforretninger af enhver Art udføres.

Kontortid 11—3.

Hovedkontoret i Thorshavn tillige aabent 6—7 for Ind- og Udbetalinger.

LÝSING.

Tað verður her gjørt kunnugt, at eftirstöður av kommu-nuskatti fyri januar og april ársfjórðingar 1935, sum ikki eru goldnar innan 1. august h. á., verða sendar pantifótanum til pantingar.

Tórshavnar býráð, 1. juli 1933.

Da jeg sad med Porter ved en Flaske Vin samme Aften, spurgte han mig, om jeg havde noget Haab om et hinsidigt Liv. »Jeg mener ikke Kirkens Paradis«, skyndte han sig at tilføje, »men hvorledes forestiller du dig en fuldkommen lykkelig Tilstand?«

»For Øjeblikket kun som en Hule langt ude i Vildniset, hvor mine Øjne aldrig mere vil blive besmittet af Synet af Medmennesker«, sagde jeg. — »Masset af Heste og Hornkvæg, men aldrig en Antydning af den menneskelige Race, kun maaske nogle Bøger.«

Porter vilde ikke gaa med hertil. Bøger, mente han, var af det onde og Tanken en Forbandelse. Mennesket tænker sig til et eller andet og tror saa, det maa være saadan.

»Al«, sagde han med søgt Lige-gyldighed, som for at skjule en ængstelig Tvivl, »tror du, at Kildet var skyldig?« Jeg turde ikke svare. — Det selv samme Spørgsmaal havde martret mig hele Dagen. Hvert Øjeblik mærkede jeg Drengens fregnede Haand paa min Arm og folte hans Blik hvile paa mig.

»Denne Dag har ældet mig, Bill«, svarede jeg langsomt. »Jeg har set Kildet for mig hele Tiden, og jeg tror nu, at han talte sandt. Hvad er din Mening?«

O. Henry saa eftertænksomt paa mig.

»Du har set mange Mennesker dø. En Mand kan forstokkes i Løgnen, men kan en Dreng som Kildet — et Barn — spille en saadan Komædie?«

»Næsten alle, som nægter, hævder til det sidste at være uskyldige, Bill. Om Kildet ved jeg intet, men det aner mig, at han talte Sandhed, og i dette Øjeblik er der en indre Stemme, som siger mig, at han var uskyldig.«

»Store Gud!« udbrød Porter. »Hvilken Forbrydelse, dersom denne Dreng er drevet uskyldig i Døden! Hvilken Formastelighed at dødsdømme et Menneske paa Indicier. Beviser det ikke Tankens vildfarne Hovmod?«

Og langsomt vedblev den senere berømte Forfatter:

»Der kan aldrig fæstes fuldt Lid til Andenhaandsvidner. Tiden kan kuldaste de saakaldte Beviser, Anklagen kan trækkes tilbage, men den Døde kan ikke kaldes tilbage fra Graven. Det er en Uhyrlighed, en Anmasselse, som man skulde tro maatte faa Guds Taalmodighed til at briste.«

Sidney Porter var allerede frigivet, da den forfærdende Sandhed kom for Dagen. Bladene bragte Historien fra først til sidst. Bob Whitney, hvis Lig man troede at have fundet i Floddydet, dukkede op i Portsmouth. Han var blevet længe ude efter Svømmeturen, løb saa hjemmefra og tog Hyre som Koksmaat paa en Floddamp. Da hans Kammerat blev henrettet, befandt han sig i en anden Stat, Hundreder af Mile fra Ohio, og han horte intet derom.

Retfærdigheden havde gjort et lille Fejlgreb. Den havde sendt en sekstenaarig Dreng over i Evigheden for et Mord, der aldrig var begaaet. Man havde tænkt sig og troet, at Kildet var skyldig.

Tíðindi.

K. F. U. M.

Sommerlejr for Drengene 16—22 Juli.

Sommerlejr for unge Mænd fra 6—12 August.

Indmeldelse hos Sekretæren.

Peningsvirði.

(Eftir Føroya Banka).

4. juli.

London	22.40
New York	454.50
Hamburg	182.50
Paris	30.15
Madrid	62.45
Amsterdam	309.85
Stockholm	115.65
Oslo	112.70
Rom	*

„Tjaldrið“

för höskvöldið til Keypmannahavnar við 69 ferðafólkum.